

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

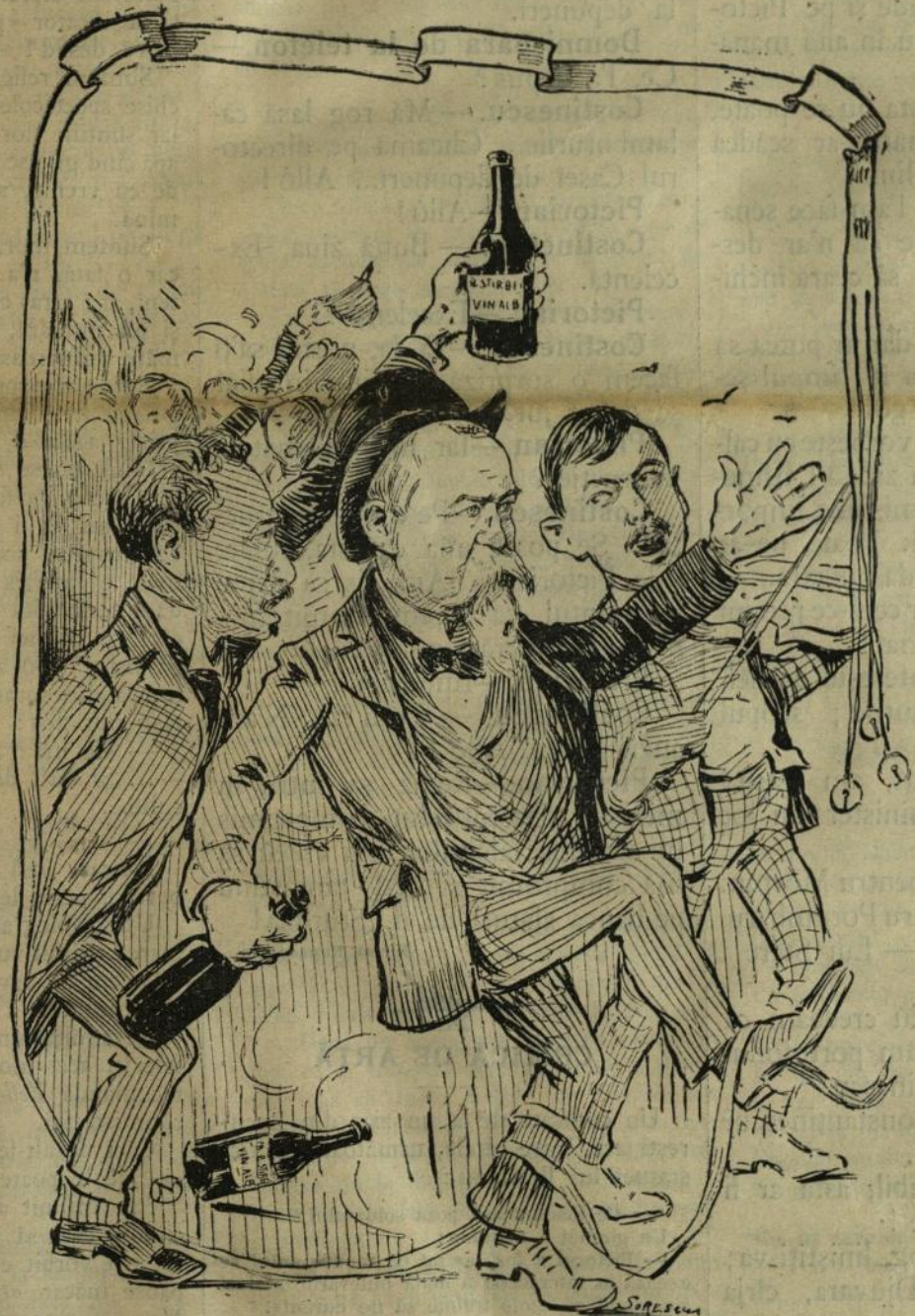
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

P. 86 272

O ȘCENĂ DE 1 MAIU

UN PORTOFOLIŪ LŪI PICTORIAN

Șcena se petrece la o ședință a consiliului de miniștri.

Sturdza... Dar dacă Pictorian va vorbi?

Corul miniștrilor. — Suntem pierduți!

Stoicescu. — Ah, dacă în loc de Pictorian ar fi Ghimpa, n'am mai avea nici o teamă; el nu vorbește nici o dată, săracu!

Sturdza. — Trebuie să luăm măsuri ca nici Pictorian să nu vorbească. Eu am visat azi noapte pe Ghenadie, asta-i semn rău.

Lascăr. — A propos de Ghenadie... Dacă am închide și pe Pictorian la Drăgășani sau în altă mânăstire?

Costinescu. — Asta nu se poate, s'ar face scandal mare, ar scădea renta noastră la Berlin.

Stătescu. — Dacă l'am face senator? Ar fi o garanție că n'ar deschide gura de cât ca să ceară închiderea discuției.

Haret. — Așa e, dar ar putea să vorbească prin somn în timpul ședinței și ne-ar da de gol.

Sturdza. — Haret vorbește cu calcul, are dreptate. Eu zic să-l trimitem mai bine cu-o misiune importantă în Macedonia. Poate ne-ar scăpa de el vr'o bandă bulgară...

Costinescu. — Dar ceea-ce propui dumneata e un asasinat!

Sturdza. — În interesul patriei, domnule, ca și falșurile; scopul scuză mijloacele.

Stătescu. — Stați, am găsit! Nu avem noi în minister un loc vacant?

Sturdza. — Ala e pentru Morțun.

Lascăr. — Ba pentru Porumbaru.

Ionel Brătianu. — Lui Stere i se cuvine.

Costinescu. — Eu credeam că ne înțelesesem să dăm portofoliul vacant lui Constantinescu.

Sturdza. — Care Constantinescu?

Costinescu. — P.

Sturza. — Imposibil, asta ar fi o adevărată porcărie!

Stătescu. — Mă rog, liniștiți-vă; așa și eu am pe Djuvara, cîrja bătrînețelor mele, care ar avea mai multe drepturi. Fie-care însă, trebuie să facă un sacrificiu. Prin urmare...

Sturza. — Să lăsăm ministerul de lucrări publice tot vacant... (în gînd) pînă o mai crește Bianu.

Stătescu. — Văd cu regret ca nu ați sesizat ideea mea care e pur și simplu genială.

Corul miniștrilor. — Spune! vorbește!

Stătescu. — Eu propun să-l băgăm pe Pictorian în minister!

Corul miniștrilor. — Ura! Bravisimo! Tot Stătescu sireacu, vorbește rar dar bine.

Costinescu. — Să-i oferim imediat portofoliul! (*repeșindu-se la telefon*) Allô, allô! Mă rog domnișoară, chemați pe d. Pictorian de la depuneri.

Domnișoara de la telefon. — Ce, l'a depus?

Costinescu. — Mă rog lasă calambururile... Cheamă pe directorul Casei de depuneri... Allô!

Pictorian. — Allô!

Costinescu. — Bună ziua, Excelență.

Pictorian. — Excelență?!

Costinescu. — Ei da, vream să-ți facem o surpriză... Vino imediat să depui jurămîntul!

Pictorian. — Iar m'a chemat la instrucție?

Costinescu. — Pe d-ta la instrucție? Se poate una ca asta, iubite d-le Pictorian? Am zis să depui jurămîntul, că te-am numit ministru de lucrări publice.

Pictorian. — Imposibil!

Costinescu. — Cum?... N'am auzit bine... Allô!

Pictorian. — Refuz să intru în minister. Destul sînt compromis în afacerea falșurilor, nu vreau să mă compromit și mai tare stînd pe bancă alături de d. Sturdza!

Kiriak Napadarjan.

CRITICĂ DE ARTĂ

Un confrate de la un ziar din București face, între altele, următoarea critică statuei lui Brătianu:

«— Ce însemnează poza soldatului?

Un glumeț a răspuns:

— Pictorul a fost avizat că monumentul se așează la intersecția a două bulevarde și deci s'a gîndit că acolo trebuie să fie curent».

D'aia lucrurile merg anapoda în țărișoara noastră: pictorii fac statui, și «glumeții» critică de artă.

Tarascon.

CRONICI DE SEZON

DE 1 MAIU

*Pelin beat
Pelin mîntuc
Seara pe pelin mă culc.*

(Poporul).

— Aprecieri mai mult or mai puțin reușite asupra obiceiurilor pămîntului. —

Ziua pelinului. De ce? Pentru că așa e obiceiul.

Ați văzut un popor, zis civilizată, mai puțin respectuos de legile țării lui, ca acest fericit popor, unde d. Sturdza e prim-ministru, d. Cancicof bărbat politic, *Țara* gazetă, d-na Smara scriitoare, dr. Istrati academician, P. S. S. Dionisie episcop, cantacuziniștii partid și d. Pictorian director al Casei de Depuneri și falșificator «patriotic».

Vă desfid!

Suntem religioși, — dar cînd sunt închise spectacolele petrecem la biserică, iar sfinții lor, ca să nu le lase gura apă cînd grijesc pe credincioși, sunt *grijiți* de cu vreme, să le ție pentru o săptămînă.

Suntem morali: cine n'a înșelat măcar o fată, n'a pus coarne la două prieteni, n'a «tras chiulul» de mai multe ori, și nu numără, în amintirile lui, blestemății numeroase, e descalificat.

Respectăm pînă și cele mai mici regulamente. Unde e scris «murdăria oprită» acolo e mai vice-versa; la care grădina nu se va permite ruperea florilor, acolo va fi o adevărată devastare; unde nu va fi permis să se cînte după 12 noaptea, acolo se va sbiera mai tare; unde e interzis fumatul, e ca la cafenea; dacă tramvaiul nu-ți oprește la pantă — căci așa ai chef — înjurî pe vizitiu; cînd gardistul 'ți-o atrage atenția că deștepti lumea din somn cu tărăboiul, te răs-tești, cu ifos:

— Ce mă? Știi tu cine sunt eu?!

... Și ești, de un exemplu, copist la culte...

Fie-care însă are să fie foarte trist cînd o trece peste legea... nescrisă.

Un sociolog ar pretinde că vede în asta marca primitivului... Noi credem însă că avem alt-ceva mai bun de făcut de cît știință.

Ne mulțumim să constatăm doar faptele, în acel mod imparțial și senin care recomandă *Zeflemeaua*. atențiunei viitorilor istorici.

Căci de alt-fel sunt lucruri pe care or-cine le poate experimenta.

Ați întîlnit a doua zi de Paște, pe cine-va care să nu se fi înnoit cu ceva? Ora-ți vorbit erî cu alt cine-va care nu băuse măcar «o jumate» de pelin «de Mai», — care nu putuse «face Maiul»?

L'ați văzut, 'i-ați vorbit și nu v'a făcut milă?

N'ați remarcat că era într'o stare de plins?

FANTAZII DE DUDUCA

BAL HIGH-LIFE

Stelele sunt flori de aur, cerul e atlas bleu-pal.
Ah, superbă toaletă ce mi-ași face pentru bal!
In buclatu-mi păr ași prinde doar luceafărul de sară
Din stelute mici ași face colieră și brățară.

Poalele splendidei rochii ar fi numai flori albastre.
Și pantofii juvaere din mărgăritare-astre!...
Ași lua parfum din codrii, din cimpiele în floare,
Și mănușe din petale cu albeață de ninsoare.

Comanda-mi-ași evantaiul chiar maestrului Zefir,
Inpletit din flori de lotus și din foi de trandafir.
In a mărilor oglindă mi-ași privi costumul nou
Și zîmbind m'ași urca mîndră în al soarelui landou!

Ah, la bal ași vrea să-mi fie zeii cavaleri servanți
Și zețele rivale, și arhangheli muzicanți!
La bufet să stee micii, blonzii îngeri zîmbitori
Turnînd dulce ambrozie în potire lungi de flori!...

Mimi Pinson.

Trist ca o salcie plingătoare, jalnic
ca un discurs funebru, opărit, pricajit,
bietul om nu scoate o vorbă; vede viitorul
în colorii sombre; lumea e plină de rele;
și existența o nenorocire...

— Ce ai nene? Ți-ai murit copiii?
Ți-a ars casa? Te-a dat afară din slujbă!
...Și cînd aștepti cu mai multă anxietate
răspunsul teribil, posomoritul pesimist
are să se plîngă, că de, n'a putut
și el, ca omu, «să facă Maiul!»

Ce sunt celelalte amărăciuni pe lingă
aceea d'a nu te amări cu nițel — dacă e
mult cu atît mai bine — pelin de 1 Mai.
Bine, dar ai băut pelin la 30 Aprilie,
vei bea probabil la 3, 4, 5 etc. Mai.

Ce-are aface!
De ce, o soartă atît de ingrată, să
împiedice pe om de a bea cînd e cheful
lui, la 1 Mai, colea, cu ceva mezelic,
că doar așa am apucat, așa e obiceiul!...

...Și cu toate astea am face o prinsoare.
Să se facă o lege, trecută prin
Parlament și promulgată prin *Monitor*,
cu acest unic articol:

*Toți cetățenii majori sînt obligați să bea
pelin în ziua de 1 Mai.*

...N'are să mai bea nimeni!
— Dar bine frate, ce-am ajuns noi?
Să nu bem de cît cînd o avea chef guvernul?

— Așa e, dar vezi... obiceiul...
— Ce-are aface dom'le! Obiceiul să
mi'l fac eu! Nu Statu!
...Teribili mai sintem, pe onoarea mea!...

Graur.

O AFACERE LIMPEDE

Nenea Iancu Brătescu, în toiul unei discuții
inverșunate asupra afacerii falșurilor
de la finanțe, a declarat cu o profundă
convingere, ridicînd în sus mina și în mină o
halbă:

— Mă! Nu fiți damblagii! Să vedeți
cum o să se dea toate la lumină! S'o mai
pritocim noi nițeluși și dacă nu s'o limpezi,
să n'am parte de asta!

Și se întoarse spre namila de țigan, care,
ca pe un boer din epoca trecută, urmează
pretutindeni pe valorosul bărbat al poporului.

Nea Iancu a spus un mare adevăr, ceea
ce înseamnă ca și *in bere veritas*.

Pritocită ori nu, chestia «tragerei la
stînga» de la departamentul visteriei a
ajuns limpede, ca un om care nu bea de
cit apă.

D. Costinescu de și fabricant de cue,
avea însă un cuiu pe inimă, pe care nu
știa cum să-l scoată.

Ținea adică să rostească în fața rărunchilor
națiunii nu mare discurs în care să
spele partidul de tragerile la fit și tot de
o dată să bage mesa opoziția.

Ș'a vorbit la Eforie. De atunci afacerea e
mai simplă ca o persoană fără știință de carte.
Ce e cu Nifon? El da, a furat Statul,
dar a fost și d. Hitrowo ministru Rusiei
de acord. Se poate deci ceva mai logic,
mai natural, mai... legal?

Unde însă a făcut-o lată de tot d. Costinescu
e cu tragerile de la 1901

— Da s'au făcut fraude. Dar cine le-a
făcut? D. Pictorian, care a trebuit să
insiste ca să-l primesc demisia din secretar
general la finanțe, și care conduce cu
atita talent și... cînst Casa de depuneri.
(Vezi diverse numere din *Voința. Nota A*.)

— Nenorocitul! E pus sub urmărire,
însă nu-l urmărește nimeni, continuă mai
departe d. Costinescu, pentru că legea nu
prevede nimic în asemenea privință. A
furat! Dar în folosul Statului! Un zel
nenorocit; de se va găsi vinovat de un
ce profit personal, are s'o pață, însă
justiția n'a găsit nimic...

D. Pictorian e un model de funcționar
care face onoare funcționarilor înalți ai
țării și e demn de tot respectul nostru
(Vezi diferite numere din *Voința. N. A.*)

...După un asemenea discurs chestia a
fost ca și tranșată. Toată lumea a plecat
convinsă că toate hoțiile cu titlurile le-a
comis d. Pictorian, care e un om însă
demn de o oarbă încredere, a cărui
retragere de la finanțe a fost o enormă
perdere și care face fala instituțiunii pe care
o conduce.

...Nu e așa, deci, că e surprinzător cum
justiția nu ia măsuri contra unui om care
e des, calificat în asemenea mod chiar de
guvern? Să te crucești, zău!

A! dar să nu uităm un lucru. De cînd
a vorbit d. Costinescu, toți liberalii vor-

besc. Pînă și *Voința* care se grăbește să
dea amănunte despre nouă fraude de la 1902.

— Altele dom'le?

— Firește.

— Și cine le-a...

— Pictorian. Tot el. Mare noroc a avut
partidu nene, cu omu ăsta! Bravos!

Scena se petrece la o secție polițienească.
Domnu comisar, un tînăr licențiat, cu viitor,
instruește.

— Va să zică, după ce ai «trișat» la
cărți și ai luat toți banii neamțului, l'ai
mai și bătut. Ce zici de asta?

— Dacă a zis că am furat.

— Cum? n'ai furat adică?

— Ba am furat.

— Mărturisești, ticălosule.

— (ridicînd tonul, cu o demnitate gravă).

Dom'le comisar, nu permit să fii insultat!
Am tras la stînga banii neamțului, dar
în folosul Statului! Scriu acum o declarație
pe care o depun împreună cu banii
în mîinele d-v.!

— (f. f. perplex)... Mă iertați, scuzați,
nu știam că sunteți «patriot»!

Meșterul Perdaf.

DASCĂLUL MATEIŪ

(După «De Saint-Gelais»)

In strană, dascălu Matei
Vrea c'or ce preț să fie 'n glas
Și țipă ascuțit pe nas
Căci a zărit — între femeii —
Pe una ce'l ascultă az,
Cu lacrimile pe obraz.

Iar la eșire — increzut
In arta lui de 'nvingător —
Îi ține calea în privdor.
— «Așa de tristă mi-ai părut!
Creștinii suntem și-ași vrea să știu:
Nu pot de vr'un folos să-ți fiu?»

Cu 'n aer foarte incurcat:
— «Păi de.. mă prinse-un dor și-am plins
Că... ne-a pierit ast-learnă un minz
Și cînd matala ai țipat
Așa în tremur subțirel
Mi s'a părut că zbiară el!...»

Constanța, Aprilie.

Ileana.

O poezie catastrofală saă

catastrofele de la „Steaua Olteniei“

— Mare recenzie critică, cu diferite citații, adnotațiuni și o scrisoare crudă, dar imparțială —

Pentru cititorii *Zeflemelei* care se bucură—cititorii—de privilegiul necunoscut celorlalți muritori, nu mai este de mult un secret apariția, ignorată de cealaltă minoritate a țerei, a faimosului organ «de rezistență și agresiune» *Steaua Olteniei* «director politic» Aurel S. Gebleșcu, prim-redactor, reporter, sub-administrator și șef de expediție N. O. Dallocriu, literat cu talent, sticleț, «turnigien» și alte «catastrofale» aptitudini.

Cititorii acestei reviste care — de data asta revista — a îmbrățișat toate tinerile talente, a fost ținut în curent cu toate delicetele valoroasei «*Steaua Olteniei*». Nu odată dinșii și-au uitat de creditorii, de soacre, de chirie, de toate mizeriile ce intristează scurta noastră existență, savurind delicioasele producții «azurate, fragede, erotice, delicate, seducătoare» cum zice d. Dallocriu, ale celor două valoroși se یتori.

Parcă vedem deci, de aci, bucuria cu care cititorii noștri, urmărind această bine simplită introducere, așteaptă să vadă ce au mai comis favoriții colaboratori.

* * *

Toată chestia e 'n jurul unei poezii pe care Ń. Gebleșcu, devenit poet cind cele două emisfere ale globului se așteptau mai puțin, a publicat-o în numărul precedent al ziarului său Imediat un băiat de spirit—Craiova, slavă Domnului, are și de aceștia—'i-a trimes o scrisoare de omagiu și admirație.

Iată ce spune «admiratorul»

Poesia dumată e una din rarele poezii erotice în care găsești tot ce vreți; rugăciune, energie, sarcasm și în fine tot ce poate ferma auzul.

Versurile:

«Fata vine drăgălașe
Vine cu figura-i gingașe
Mă sărută pe al meu obraz
Și-mi transmite al ei talaz».

sunt nespuse de frumoase. Vezi aci două inimă, care se iubesc și care se contopesc ca talazul unei mări.

Apoi,

Voi tirani, ce mi stați în cale
Ce vă împotriviți în acea vale
Răspundeți-mi ce voii și cine stuteți?
Să vă atac, și biruiți să vă duceți (!)»

sunt de o energie fără seamă, vezi aci furia clocotindă a poetului, care totuși rămâne tot demn în expresiuni, și asta mărește și mai mult farmecul poeziei.

Și mai departe:

Intr'adevăr, versificația lasă puțin de dorit, dar cred că în curind vei ști să arunci cu dibăcie lațul după gîtul dactilului și spondeului, și atunci poeziile dumată erotice pot fi comparate cu mult succes cu ale *Abatelui de Gren-cour*. Ai lingă d-ta pe un tinăr de talent poate tot așa de mare, pe d. Dallocriu. Sub călăuzirea domniei-sale și sub imboldul talentului dumată vei face mult.

Ei bine, știți ce impresie a făcut această «admirație» în redacția *Stelei Olteniei*?

Veți judeca după următoarele rinduri:

Primum la redacție scrisoarea de mai la vale, care din un exces de modestie d-nu Aurel Gebleșcu, s'a opus la publicarea ei; redacția în majoritate însă a hotărît publicarea, în urma căroră directorul nostru politic n'a mai insistat.

Drept este că asemenea laude pentru o poezie, ale căre specimene se pot vedea mai sus, puteau tenta și pe alții, mai puțin modești ca d. Gebleșcu.

* * *

Din fericire, lucrurile nu s'au oprit aci. D. N. O. Dallocriu nu putea lăsa fără răspuns — și-l aplaudăm cu amindouă minenele — o asemenea critică.

De aceea într'o altă critică la critică, cu titlul de *Necesitate inexorabilă* — e drept că, după cum se va vedea, critica d-lui Dallocriu se poate asemui cu o... necesitate inexorabilă oare-care, — «călăuza» d-lui Gebleșcu scrie:

Tinărul acesta e un suflet minunat de bun, un suflet care vibrează în vibrațiunii exaltate de simbol de simpatie; pe el l'a mișcat o operă mică dar frumoasă, l'a mișcat și l'a legănat precum duosul zefir mișcă o frunză vișătoare din paradisul muzelor în amurgul divinei primăveri! Oh! da, el vrea să apere talentul urias și dreptatea, el vrea să s'acățere de Parnas.

Ați priceput că e vorba de tinărul «admirator».

Dar iată și părerea d-lui Dallocriu asupra «poeziei» d-lui Gebleșcu:

Eh! da! poezioara *Drăguței mele* a stîrnit senzație căci autorul ei primește zilnic scrisori de simpatie din toate părțile. A stîrnit o furtunoasă senzație catastrofală! Și eu personal nu pot de cit să mă bucur căci am prezis această senzație... deci de și tinăr sunt un profet miraculos!... Valuri line de azur curg dintr'însa, curg... curg mereu, valuri argintii... talazul, talazul! — Oh! divină *Beatrice*! Dacă-i fi citit tu poezia *Drăguței mele* tu — te-ai fi innamorat orgolioasă, de autorul ei; *Hermione*, tu ai fi părăsit pe *Oreste* la glasul lirei amoroase... iar tu *Cleopatro*, tu pu'ernică regină, tu ai fi dat o palmă lui *Pompei* numai ca să te lase să citești o clipă *Steaua Olteniei*.

Cititorii înțeleg că ar fi păcat să mai adăogăm comentariile noastre la minunățiile lui Dallocriu.

Să'l lăsăm dar să continue pe catastrofalul și miraculosul profet.

Și acum să revenim la tinărul nostru. Domnul ăsta are niște delicate senzațiuni de *Trubador misterios*; el tamponează bine fie-care silabă, el a bătut insetat din nectarul necesar ce delirantul nostru director l'a azvirlit în talaz... Domnului ăstuiia îi place mult să s'adape din toate *talazurile*... ah, cită fericire! Ce lirism de senzație catastrofală... atita senzație e pe mine.

...Ce să mai subliniem, că ar fi să subliniem toate rindurile! D. Dallocriu termină făcînd «o ușoară re'ererență» anonimului.

Fapt e însă că din senzațiile astea catastrofale reese că nu numai directorul e delirant, ci și primul redactor, mai ales!

* * *

Să nu se bănuiască însă că mizerabila invidie ne face să tratăm ast-fel aceste mari talente.

Pentru a dovedi cu ce imparțialitate

și moderație am făcut această recenzie, vom da loc unei scrisori primită de la un amic necunoscut, odată cu numărul respectiv din *Steaua Olteniei*.

Scrisoarea este scrisă chiar pe gazeta d-lor Blegescu și Dallocriu, în spațiul alb de pe marginea co'oanei unde se găsește piramidalul studiu de care ne-am ocupat.

Iată textul scrisoarei:

Domnule Director,

Acest catastrofal studiu critic m'a băgat în draci. De cind sunt — și sunt de mult — n'am văzut așa blestemăție. Am citit și pe Prodănescu, și pe Basma și pe Metz, dar romin a furisit ca ăsta nu m'a dat de ochi. Îți trimet gazeta ca să-i faci ce te-o lumina Dumnezeu, dar sunt sigur că n'ai să mă răsbuni fiind-că dumneata ai să-i faci ce se face în Europa poetilor neisprăviți: o să-l critici, o să-l zeflemisești și cel mult o să-l trimiți cu nach namen pe o adresă... post meridiană.

Ei, asta e tratament blajin pentru pușlama Olteniei. Ași vrea, de s'ar putea, să-i faci ce făceau Chinezii în vremea veche pentru dallocrii cari dedeau buzna în literatură de și n'aveau talent cum n'am eu, poate. Socotind că poate îi va folosi cind-va, îți transcriu aci rețeta: Mandarinul din partea locului chema un hamal, ales dintre cei uriași; desbrăca pe poet în pielea goală și punea pe hamal să-l aseze... ca într'o țepă, acest instrument de tortură fiind suplinut de chiar degetul hamalului. Pe urmă îl lua în spinare ca pe o traistă.

În poziția asta, și învîrtindu-l în jurul degetului cum se învîrtește o roată în jurul osiei, îl plimba hamalul prin tot țirgul pină se jura poetul că nu se mai leagă de muze.

Dacă ai putea să te servești de degetul lui Sturdza ca să operezi pe Dallocriu, mare om ai fi dumneata.

Primește, te rog, o ușoară reverență.

Ivan.

...Noi n'avem necesitatea inexorabilă d'a mai adăoga ceva la această scrisoare.

Ac.

SCRISOARE

Vecinei.

Nu știu cum să încep să-ți scriu
Spre-a nu te supăra pe mine,
Căci nu doresc — și nu e bine —
Să fiu

Certat cu una din vecine.

Și-apoi eu care? Chiar eu tine?!
Cu chip așa trandafiriu?!

Nu! Nu mă las, chiar de știu
Bine
Că nu-mi răspunzi, cit de tirziu.

Și-apoi ce crezi că pot să-ți cer...
De cit o galeșă privire;
Iar eu în schimb — să nu te mire —
Ti-ofer

O sîntă, sinceră iubire.

Nu fi tirană, rea din fire!
O! lasă-mă măcar să sper
Că par'că la a ta conver-
Tire
Am dreptul eu să te prefer.

Gep.

ALEGĂTORUL

După sergentul de V. Alexandri.

Pe-ale tramwayului şine ce vin din Dealu-Spirei
Un om venea agale; cam scos din ale firei:
«Măi, crucea, parastasu... lung drum e pin'acasă!!...
«Aş vrea să merg mai iute, dar vinul nu mă lasă!»
Şi bietul om, slab, palid, avînd gherocul rupt
Şi o cămaşă ruptă bucăţi pe de desupt
Se clătina ca frunza, dar pe sbîrcita-i faţă
Erau intipărite orgiile din viaţă,
Şi'n ochii lui cei turburi, aproape roşi şi mari,
Trecea, ca prin oglindă, isprăvi de la Tunari.
Pingelele's căscate, jابیu-i turtit tare
Dar fruntea lui sealdă şi-acuma în sudoare.
Cam jerpelit, ce-i dreptul, dar pe-âl gheroc soios
Lucea, de-îi lua ochii, «Serviciul Credincios».
Rominul mergea singur prin noaptea 'ntunecoasă
Cînd iată că aude un ghiers de voce groasă
Şi vede, nu departe, spre el înaintînd
Un grup compact de oameni, ce 'njură discutînd.
Era o ceată bravă de-alegători-sadea
Mergînd să hotărască cu cine vor vota.

În frunte comisarul fudul şi jobenat
La demnii săi tovarăşi privea incurajat
Şi inima în peptu-i bătea cu foc, deşteaptă,
Căci îi vedea, privindu-i la lupta ce aşteaptă.
De-odată dă cu ochii de noul... mercenar
Ce sta proptit cu dosul de-un harnic felinar
Şi mult se minunează, măi... măi să cază jos
Cînd pe-al lui pept zăresce «Serviciul Credincios»
Şi-opreşte 'ndată ceată şi apoi încet, în taină
Se-apropie de dinsul, îl sgişie de haină
Şi-i zice cu răsteală: De unde vii, mort-beat?
Eă... vii de la nea Niţă... — Ce e pe-acolo? — sfat...
— Dar asta, cin' ți-a dat-o? — Ce, nu ştii... ai mai mari
Chiar don' inspector uite (hie!) colo... la Tunari...
— Şi pentru ce ispravă? — Apoi... n'am tirnuit
Hie!... pe ciocoî în lege... de... bute i-am dogit
Şi-am votat de 3 ori cu ai noştri zău, să mor...
— Ce slujbă ai acuma? — Eă!? sunt... alegător.
Atuncea comisarul cu dinsul bate laba
Şi cum văzu că ceata sporeşte şi deci treaba
Va merge strună.. în ceată îl ia pe nou venit
Şi o pornesc cu toţii din nou la chefuit.

Gep.

SF. GHEORGHE POLITIC

ACTUL I

In casele lui Mitiţă

Mitiţă. — Hei, discipoli, ce mai ziceţi?
Un fruntaş. — Prost!... S'apropie Sf.
Gheorghe politic!
Mitiţă. — N'aveţi grijă, contra-tul cu d-na
Putere expiră peste 4 ani.
Alt fruntaş. — Dar... dacă s'ar întimpla
vre-o reziliere?
Un valet (intră). — D-le Sturdza, vă
poşteşte m-me Putere pin'la d-sa.

ACTUL II

In casele d-nei Putere

D-na Putere (singură). — Nu'nţeleg ce-o
fi avînd m-me Opinia publică de nu-mi
mai dă bonjour cînd ne'nţilnim. Ce atita
răceală? Trebuie să fie ceva!
Un valet (anunţă). — D-na Opinia pu-
blică!

D-na Opinia publică (intră foarte se-
rioasă). — Bună ziua, (se plimbă agitată).
Stăm pe aceeaşi stradă, doamnă!

D-na Putere. — Chiar vizavi.

D-na Op. publ. — Da, chiar vis-à-vis,
aşa că ne putem vedea destul de des...
(fixînd-o) Hm, asta-i lipsă de bun simţ...

D-na Putere. — Dar, doamnă, nu'nţeleg
nimic.

D-na Op. publ. — Hm, nu'nţelegeţi...
Mă rog, pe actualii chiriaşi...

D-na Putere. — Pe liberali?

D-na Op. publ. — Da, pe liberali, dacă
s'ar putea să-i îndepărtezi şi să nu mai
închiriezi de cit cu condiţia ca chiriaşul
d-tale să nu ție nici un fel de animale.
Înţelegi bine că eu nu mai pot suferi a-
ceastă stare de lucruri: sunt condamnată
s'ascult toată ziua zgomotul produs de a-
nimalele chiriaşilor dumitale.

Un valet (anunţă). — D-nu Mitiţă Sturdza!

Mitiţă (intră, îngălbeneşte). — Cu plecă-
ciune.

D-na Op. publ. — (privind lung şi des-
preţuitor) Ne-am înţeles, doamnă (ese).

D-na Putere. — D-le Sturdza, voiţi fi si-
lită să resilies contractul ce-l am cu d-ta,
afară de cazul cînd ai renunţa la cocoşei
d-tale.

Mitiţă. — La cocoşei? O, ceri prea mult!

D-na Putere. — Dar, ştii prea bine că
cocoşei d-tale prea fac multă gălăgie, — şi
de! d-na Opinia publică, — care, din ne-
noroicare pentru d-ta, şeade chiar vizavi de
mine şi alături de d-na Presă, — mă a-
meninţă grozav. Ş'afară de asta, d-ta mai
ai şi alte animale cari nu-mi mai convin,
precum porci...

Mitiţă. (revoltat). — Porci?

(In clipa asta apare d-nu Al. Constan-
tinescu-P.)

Un valet (anunţă). — D-l Pictorian!

Pictorian (salută). — Cucurigu!

Mitiţă (răspunde). — Cotcodac!

D-na Putere. — Mai bine: cucuva!

ACTUL III

In casele d-nei Putere

Un valet (anunţă). — Nababu!

Nababu (intră, urmat de cîşi-va can-
cicovî) Sărut minile, d-nă. Am venit să în-
chiriez...

Un cancicov. — Ham-ham!

Nababu. — Sst, şezi frumos! (către d-na
Putere) Să închiriez, zic, cele opt aparta-
mente...

D-na Putere. — Pardon: departamente.
Dar, d. meu, sunt decisă să nu mai pri-
mesc chiriaşi cu diferite animale, precum
căţeluşi...

Nababu (revoltat). — Căţeluşi?

Alt cancicov. — Ham-ham!

Nababu. — Sst, şezi frumos! (către
d-na Putere) Daţi-mi voe să vă spun că
chiriaşi fără animale nu veţi găsi: liberalii
cu găinăria, noi cu hengheria, Marghiloman
cu herghelia...

D-na Putere. — Ce are a-face? Căi
d-lui Marghiloman nu fac politică, — şi
chiar de-ar face, ar fi poate mai pricepuţi
de cit căţeluşi d-tale.

ACTUL IV

In casele lui Mitiţă

Mitiţă. — Ce mai veste?

Un fruntaş. — Trist!... Imposibilă ori-ce
combinaţie!

Dom Paladu (intră gifînd). — Carp la
putere!

Mitiţă (trece d-o-parte fredonînd un cîntec).
Foaie verde opoziţie, etc.

Un fruntaş. — Ce cîntî, coane Mitiţă?

Mitiţă (gînditor). — Cîntecul lebedei li-
berale.

Alt fruntaş. — Asta-i curat avicultură:
cîntî cîntecul lebedei din cauza unor cocoşei
şi ai aspectul unei curci plouate.

Un valet (plecîndu-se pin' la pămînt,
anunţă). — Parisianu!

Parisianu (cu o bucată de lanţ la mînă,
intră, salută). — Cucurigu! Ura, trăiască ai
noştri, trăiască liberalii!

Dom Paladu (enervat). — Trăiască, pă
dracu! Par'că vii dă la puşcărie, habar n'ai
ce s'a mai petrecut...

ACTUL V

La un club

Un mare politician (către un altul
idem): Gădesc foarte natural ca, dacă nişte
gişte, la Romani, au scăpat de duşmanii
Capitoliul, — la noi, nişte cocoşei să scape
Ţara. Suntem descendenţii Romanilor nu
numai prin singe, ci şi prin cite-o întim-
plare mai extra-ordinară, — în speţă însă,
foarte ordinară.

Un cocoşel.

EXPLICAŢIE JUSTĂ

— Pentru ce guvernul are atit de mare
teamă de declaraţiile d-lui Pictorian?

— Pentru că d. Pictor-ian ar zugrăvi
chestia de la finanţe în nişte colorii foarte
compromiţătoare pentru guvern.

POETULUI...

In veacul rece și brutal
De n'ai vre-un rost la cașcaval
Cu lira'ți, dragă, vai de hal!...
Azi Pegas e un simplu cal
Pe care mergi drept la spital¹⁾
De nu 'ți aprinzi ceva mangal
S'adormi pe veci flămînd și pal.
Or cînd nu vrei să fii banal
Infigi în inimă-un pumnal
Să zică oamenii: — halal,
Tot n'a murit ca un hamal!

Constanța, Aprilie.

Ileana.

ESCADRONUL 3

Comedie în 3 acte, localizată de d. P. Gusty.

Scena ofițerilor din Actul I

Căpitanul Spancioc, locotenentul Zorăscu și
Plenescu, sub-locotenentul Staniade
și Smărăndache cămătarul.

Căpitanul Spancioc (dînd cu ochii de
Smărăndache, zice furios). Ce caută țivilu
ăsta la club?

Smărăndache. 'Mi-aștept paralele.

Căpitanul Spancioc. De cit timp?

Smărăndache. De vr'o nouă luni.

Căpitanul Spancioc. Țivilii ăștia se tim-
pese din zi în zi Te 'ntreb cit timp ai de
gînd să mă plectisești aci?

Smărăndache. Pînă 'mi-oîncasa paralele?

Căpitanul Spancioc. Du-te dracului!!

Smărăndache. Mă duc... după ce 'mi-or
da banii. Sunt bun, bun cit poștești, dar ce
e prea mult, e prea mult. Dacă nu vor d-lor
(arată ofițerii) să le fac scandal, să'mi dea
banișorii mei muncii și mă duc cu D-zeu.

Spancioc (încet, ofițerilor). Bine, măi,
sunteți gogeamite ofițeri de cavalerie și nu
știți cum să vă cotorisiți d'un creditor.

Locotenentul Zorăscu. Ba da... plătindu-l
dar dacă n'avem bani, ce să-i facem.

Căpitanul Spancioc. Să'l plătești, ai?
Apoi nu că'i lată rău cu d-ta (sever) Bine,
dom'le, de plătit ori-ce păcătoș de țivil știe
să plătească. Și nu te gîndești că se poate
întimpla să vie colonelu să dea peste voi?
Nu știți că trece pe aici nainte de a se
duce la dejun? (vorbește încet cu ei).

Smărăndache (sie-și). Te pomenești că
plătește căpitanul pentru ei... măi știți?

Căpitanul Spancioc. Atunci să v'arăt eu
cum trebuie să vă cotorisiți de lipitori de-astea.
Unde șade lifta asta de cămătar.

Zorăscu (încet). Strada Mangalia, 333 bis.

Căpitanul Spancioc. Strada Mangalia 333
bis? Bine (uitîndu-se ca din întîmplare
pe fereastră) Ah! Ioite ordonanța mea (ese
prin ușa din fund).

Smărăndache. E hei! Nu vă spuneam eu
că nu plec. Colonelul să vie și nu mă mișc
d'aci fără bani; destul de cînd tot aștept.

Căpitanul Spancioc (reintră). Mă ertați,
d-lor (se duce spre telefon, se aude sunînd)
Halo!... halo... (supărat) halo că te ia
mama dracului! Vă rog dați'mi casarma de
artilerie... halo n'auzi? Ți-a surzit telefonu?
Aci don' căpitan Spancioc... acolo?... da. Te
rog întreabă pe d-nu căpitan Iliescu... s'a stins
focul din strada Mangalia, 333 bis.

1) Maynard

Smărăndache (tresărînd). Unde zice că
arde domn Căpitan?

Căpitanul Spancioc. Arde mereu? Ce?
Aū luat foc și prăvăliile? N'a perit nimeni?
Nu, mersi.

Smărăndache (în culmen frămîntării).
Unde zice că arde, dom'le căpitan? strada
Mangalia 333 bis?

Căpitanul Spancioc (brusc). Da; dar ce
te privește pe tine, țivilule?

Smărăndache. Cum ce mă privește, dom'le,
dar acolo șez eu, păcatele mele (ese vîică-
rîndu-se prin fund; ofițerii rîd cu hohote).

Căpitanul Spancioc (răsucindu-și mustața
cu satisfacție). Uite așa trebuie să se scape
un ofițer de cavalerie de un pîrlit de cre-
ditor cînd știe că are să vie colonelu.

Locotenentul Zorăscu. Toate bune; dar
acum ce o să gîndească cel de la artilerie?

Căpitanul Spancioc (sentențios) Artileria
n'are vreme să se gîndească.

Măi întîiu, cînd am întrebat: dacă tot
mă arde în strada Mangalia 333 bis mi
s'a răspuns că nu arde de loc, am între-
rupt apoi comunicația și-am vorbit în vînt
cit mi-a plăcut (ofițerii rîd). Dar pentru
toți sfinții și răsfinții din cer! ia spune-
ți-mi, nenisorule, ce habaleră de țivil e 'n
pielea sub-locotenentului Gică Adrian? Cine
l'a făcut p'ala militar, dom'le? Auzi să'mi
facă el rușinea asta!... Un ofițer de cava-
lerie să cază după cal în fața colonelului—
ceva mai mult—in fața recruților!?

Să călărească pe bicicletă, dacă vrea, că nu 'ru-
șine că cază după ea, dar nu pe cal! Și
unde dom'le? în fața colonelului, în timpul
exercițiilor!!! La serviciul sanitar sau la
marină trebuia să'l vire pe blegul ăla, nu
în cavalerie! Ți-a muere, nu bărbat; și
unde mi'l trimite, dom'le? Tocmai la ex-
cadronul meu, escadronul 3, cel mai vestit
din toată cavaleria. Știi ce mi'a spus dom'
comandant al corpului d'armată la mane-
vreme d'acu 2 ani? Să avem în armată
numai trei escadroane ca al lui Spancioc și
numai avem trebuință de tunuri, a spus.
(ofițerii rîd, el foarte serios) Da, așa a zis!!!
Și-acum vine fișucă ăsta să-mi plesnească
obrazul de rușine în fața colonelului.—Ce
o să răspundă don' colonel cînd l'o întreba
biet dom' inspectorul cavaleriei de Căpitan
Spancioc și de Escadronul 3? O să zică: Ii
cad ofițerii după cai ca muștele cînd se
'mbată de prăștină! (umblă necăjit prin
odae) Așa e, dom'le, dacă'mi viră în es-
cadron pișigoi d'ăștia care vin cu școala de
cavalerie din lăuntru... Văd eu... o să'mi
demora... demorali...li...sească tot escadronul
o să vedeți. (ofițerii rîd pe infundate), el
răcnește deodată). Unde'i don' sub-locote-
nent Gică Adrian, că după el am venit.

Locotenentul Zorescu (trîntind o min-
ciună). S'a rănît.

Căpitanul Spancioc. Rău.

Locotenentul Plenescu. Foarte rău.

Locotenentul Zorescu (încet sub-locote-
nentului Staniade). Trimite-i vorbă lui
Gică că s'a rănît greu de tot.

Căpitanul Spancioc. Și a rupt vre-o coastă
sau vre-un picior?

Locotenentul Zorescu (încurcat). De toate
domnule căpitan, de toate.

Căpitanul Spancioc. Trimite-i, rogu-te,
moașa regimentului să'l caute căci pe o
mămăligă ca el nu face să'l îngrijească
doctoru nostru. ...Și s'a rănît greu, ai?

Ofițerii. Da, săracul!

Căpitanul Spancioc. Slavă Domnului că
n'a pătît calul nimic!

Dar lasă-l; o să'l învăț eu să călărească.
Zece ceasuri pe zi am să'l puș să'ncalece să
descalece; iar să'ncalece și iar să descalece
pînă ce i-o eși limba d'un cot—ceva mai
mult—mort să'l văd căzînd după cal și
tot nu'l las... am să'l pun încă 6 ore la
exerciții cu recruții... ca să se 'nvețe minte
să mai cază după cal.

Brigadierul Troancă (intrînd) trăiți Dom'
Căpitan, trupă și caii aū bătut și aū mîncat.

Căpitanul Spancioc. Să le fie de bine
(de o dată restit la el) Ce face, mă, don'
sublocotenent Gică.

Locotenentul Zorescu (îi șoptește lui
Troancă la urechie) Rău!

Locotenentul Plenescu (asemenea) Foarte
rău.

Sub-locotenentul Staniade (asemenea).
Prăpădit de rău!

Brigad. Troancă (zăpăcit). Rău, foarte
rău, prăpădit de rău, să trăiți!

Căpitanul Spancioc. Ce i s'a 'ntimplat?

Locotenentul Zorescu (încet la urechea
lui Troancă). Și-a frînt fluierul de la pi-
ciorul drept.

Brigadierul Troancă (uluit). La picio-
rul drept, și-a frînt fluierul stîng.

Căpitanul Spancioc (urlînd). Cum, mă?
fluierul stîng de la piciorul drept? Ești
nebuș!

Brigadierul Troancă (încurcîndu-se și
măi cumplit) Ba nu, piciorul stîng de la
fluierul drept... hai!

Căpitanul Spancioc (răcînd). Eși afară.
Brigadierul Troancă. Da, să trăiți, (încet
ofițerilor). Don' sub-locotenent Gică
e la freezer... îi dă perdaf.

Locotenentul Zorescu. Să dea ochii cu
căpitanul dacă are poftă de perdaf cum
se cade.

Căpitanul Spancioc (care în timpul a-
cesta se plimbă agitat). Și-a rupt fluierul
piciorului și face un caz de mi-a zăpăcit
tot escadronul. (bombănînd) Par'că cine
știe ce treabă mare este un fluier. (cu ifos)
Pe vremea mea era o onoare în escadron
să n'ai nici un fluier întreg.

Fruntașul Resteiū (intrînd). Trăiți, don'
căpitan, am venit.

Căpitanul Spancioc. Te văz, că doară
nu's chior! ascultă 'ncoa, tu să'mi duci
scrisoarea asta... (îi observă uniformă) Mă!...
cum stă uniformă asta pe tine? Și cum
'mi stai? Și ce's nasturii ăștia murdari?

Mă! Tu n'ai ideie de curățenie măcar.
Ce ești tu, mă?

Fruntașul Resteiū. Moldovan, să trăiți!
Căpitanul Spancioc. Văd eu că nu ești
italian... Vreați să te întreb ce profesie ai?

Fruntașul Resteiū. Fruntaș, să trăiți.
Căpitanul Spancioc. Dar mai 'nainte?

Fruntașul Resteiū. Soldat prost!

Căpitanul Spancioc. Mă, neșesălatule, ina-
inte d'a intra în armată ce meserie aveai?

Fruntașul Resteiu. Fochist la gară.

Căpitanul Spancioc (liniștit) Așa? Apoi atunci are dreptate omul... fochist și om curat dracu a mai văzut! — Să'mi duci serisoarea asta la poștie, dar spală-te mai întâiu pe mîini, fruntaș de murdărie ce ești, că te pomenești că'mi refuză serisoarea la poștă, auzi?

Fruntașul Resteiu. Aud, să trăiți.

Căpitanul Spancioc. Hai, du-te!..

Apropo... mă! (Resteiu se oprește aproape de ofițeri). Ce mai face dom' sub-locotenent Gică Adrian?

Locotenentul Zorăscu (îi șoptește lui Resteiu la ureche) Foarte rău!

Locotenentul Plenescu (asemenca). Prăpădit de rău!

Sub-locotenentul Staniade. Topit de rău.

Fruntașul Resteiu (zăpăcit). Topit de rău, prăpădit de rău, foarte rău. Să trăiți.

Căpitanul Spancioc. Da' ce are, mă?

Sub-locotenentul Staniade (încet și repede la urechia lui Resteiu). 'Și-a frînt fluierul de la piciorul drept.

Fruntașul Resteiu (mai zăpăcit) Și-o frînt fluierul drept de la piciorul stîng.

Căpitanul Spancioc. Troancă imi spuse fluierul stîng de la piciorul drept (răcnind la Resteiu) care picior și-a frînt, mă dreptul ori stîngul că te trăsesc.

Fruntașul Resteiu (uluit, prost) Cîte și patru.

Căpitanul Spancioc (furios) Cum cite și patru, exofilă galonată. Da' ce, mă, e boiu ca tine? (dînd din umere) Cine e timpitul ăla, mă, care te-a făcut fruntaș pe tine?

Fruntașul Resteiu. D-voastră, să trăiți.

Căpitanul Spancioc (furios) Marș afară, că te ia mama dracului, mocirlane. (Resteiu fuge pe ușa din fund) Am să trimit pe medicul regimentului la d-nu Gică, la călărețu lui Crivăț... Vreați să știți ce și-a frînt habaleru (trece după paravan la telefon) Halo... halo...

Sublocotenentul Gică (aparentă de ofițer neglijent—nu vede pe căpitanul Spancioc care-i după paravan). Băeți, imi spuse Troancă că sunt raniți greu de tot (scoate sabia și chipiul și le pune în cuier ofițerilor și fac semne să plece) Da' ce aveți?... îi las'că plec, nu stați. Am să es tocmai diseară cînd o fi moș Teacă înureat la pocker. Opt zile am de gînd să fiu bolnav; cel puțin să mă satur și eu de somn ofițerilor îi dau prin semne să înțeleagă că trebuie să plece sau să tacă — el nu-i înțelege) Dracu s'o ia de militărie! Vă spun drept n'o fac haz de loc. Zău dacă nu'i o nenorocire să ai părinți care țin în ruptul capului să aibă copii militari; cit despre mine, slavă domnului, ați observat și voi că n'am nici una din calitățile ce se cer unui ofițer: nu joc cărți, nici table, nici bileard, sunt sfios cu damele, n'am datorii... auzi ofițer fără datorii! (ofițerilor îi fac mereu semne) Ia încetați cu mimica, vă rog... și nu vă mai strimbați că destul de nervos sunt și așa.

M'am săturat de cavaleria d-v. și am s'o dau dracului, o să mă fac avocat, tot am luat licența în drept, cînd m'a trimes tata a Paris să'nvăț milităria. Eu sunt om

pacnic, blajin, nu pot să spu o vorbă rea cui-va să mă tai și boxerul nostru mă sietă că nu scot sufletul bieților soldați. Ș'apoi să am și ghinion.

Nu e destul că s' militar fără voia mea, mă mai trîntește unde? Tocmai în escadronul nebunului. (Căpitanul Spancioc ese de după paravent) mă dă pe mina lui moș Teacă-ăsta care'o să mă mîntinec într'o zi... (Ofițerul holbează ochii la Gică și dau din cap pentru a-i atrage atenția asupra căpitanului care a ajuns în spatele lui). Ce e, frate? Doarme cine-va alături? (Se întoarce și se găsește nas în nas cu căpitanul, bolborosește). Am onoare să vă salut, d-le căpitan.

Căpitanul Spancioc (în culmea miniei). Dom'le sublocotenent... ești... ești... ceva mai mult ești...

Sublocotenentul Gică Da, d le căpitan, sunt; sunt tot ce bine-voiți a-mi ordona să fiu.

Căpitanul Spancioc. Boxer, ești? Moș Teacă, ești?

Sublocotenentul Gică. Retrag, retrag tot ce am zis, d-le căpitan.

Căpitanul Spancioc. Dom'le sublocotenent, te voi provoca la duel și te voi impușca.

Sublocotenentul Gică (resemnat) Dacă nu se poate alt-fel, fie! ce-o vrea Dumnezeu.

Căpitanul Spancioc (lăudăros) Cîți domnișori d'ăștia ca d-ta crezi c'am prăpădit eu în duel?

Sublocotenentul Gică. Pe jumătate, d-le căpitan.

Căpitanul Spancioc (furios) Dom'le sublocotenent!

Sublocotenentul Gică (îmbliuzindu-l). Vreați să zic: pe jumătate din ciți au avut nesocotința să și găsească beleaua cu d ta.

Căpitanul Spancioc (reflectînd). Da; cam atîți au fost. (trezînd la ofițerul ce-l alți) Va să zică d-voastră, dom'lor, v'ați permis să glumiți cu mine? O să'mi permit și eu o mică glumă la rîndul meu. Aveți să călăriți și să faceți mine exerciții, toată ziua pînă vă vor ajunge tîlpile cismelor subțiri ca foaia de ceapă și pînă vi se vor topi tecile săbiilor de căldura soarelui. O să vă taiu eu pofta să mai glumiți cu căpitanul Spancioc (cu ochii la Gică) cu moș Teacă, rogu-te, (se întoarce de-odată la Zorăscu, răstit) D-ta să taci, dom'le locotenent.

Locotenentul Zorescu. Da' n'am zis nici un cuvîntel măcar.

Căpitanul Spancioc. Dar te-ai gîndit la ceva, și d-ta n'ai voe să te gîndești cînd vorbești eu, și eu vorbești într'una, să știți, că d'ăia sînt comandantul escadronului, eu, căpitanul Spancioc din neamul razeșilor Spancioci din Spanciovieni (botărit). D-ni locotenenți să se ducă imediat la casarmă să inspecteze grajdurile și dormitoarele! O să vă învăț eu să vă jucați cu mine. Ce? d-voastră credeți că sînt ofițer de carton, (cu ochii la Gică) ca alții? Eu sînt ofițer de cavalerie, adevărat ofițer. D-v. nici nu sînteți ofițeri de cavalerie, uniformă o aveți, însă ce sînteți, știu eu, dar nu vă spu.

O să'l țineți multă vreme minte pe boxerul, pe moș Teacă de la escadronul 3. (esse).

GHINIOANE

Cuî nu i s'a întimplat să aibă zile cu ghinion—ghinionul e la ordinea zilei. Așa, un june cu speranță ține un mic discurs la ureche iubitei lui, amîndouî sunt în salon și siguri că nu vor fi supărați de nimeni, dar tocmai cînd inimile sunt mai aprinse, cînd cred și ei că stăpînesc lumea... ușa se deschide și apare viitoarea soacră; ce ghinion mai afurisit voiți?

La o masă de cărți patru cocoane, niște edecuri de la 48, joacă maus. Trei din ele sunt vesele — cîștig; coana Frosa e posomorită, perde și veșnic o auzi: «ce ghinion am în astă-seară, ce ghinion, of ce ghinion». Conu Iorgu ne-avînd ce face se așează la spatele coanei Frosa și-i urmărește jocul. Coana Frosa se învîrte deodată pe scaun și, scoasă din sărite, zice: «Fugi din spatele meu coane Iorgule... lasă-mă că ești cu ghinion».

Ești invitat la o masă boerească, tu, ne-deprins să stai la masă cu boerul, faci numai stîngăci: Voind să-ți scoți în farfurie niște puî cu smîntînă, atingi cu mîneca paharul cu vin, îl răstorni, cade jos și se sfarmă bunătate de cristal. Sau vrei să-ți servești vecina, presupun o vecină tinerică, și în graba de-a face pe galantul, răstorni solnița cu piper — ghinion — stăpîna casei dacă e superstițioasă, te blestemă în gînd, căci își zice: «de nu m'aș sfîdi iarăși cu Costică.»

Am fost invitat și eu într'o zi la o masă boerească, a fost însă o zi cu ghinion. Căci cum stam la masă și vorbeam, mai mult cîr vecina mea, o domnișoară tinăra și frumoasă intră de o dată în sufragerie o albina, începînd să bîzie de-asupra capetelor noastre și fără s'o roage, nimeni se așează pe urechea unei cuconiș, cuconița îi dă repede cu mîna, albina mai bîzie cit mai bîzie și se așează pe nasul unui domn, vecinul vecinei mele, domnul o alungă, albina iar începe să se învîrte și să bîzie cătînd un alt locușor. După învîrturii vedeam eu că albina da tircoale domnișoarei mele. Eu mă pregăteam să-mi apăr vecina și cînd văd că albina să prea apropie de frumosul nas al adoratei... întind mîna și fac vînt albinei, dar iați înainte și farfuria mea plină cu sos de bulion care cade în brațele domnișoarei mele. Mi s'a făcut negru înaintea ochilor, m'am înroșit, m'am îngălbenit, m'am învinețit și nu auzeam alta de cit un bîziit sinistru. Nu doresc nimănu o zi cu un ghinion atît de afurisit.

Dar mai cu ghinion de cit noi toți e «Belgia Orientului». Cu toate că sunt ultrapatriot, trebuie să fac această constatare tristă. Ce sunt oamenii noștri politici cu politica lor de căpătueală de cit niște ghinionoane faimoase în atît de mult cîntata Belgie a Orientului.

Nu-i un ghinion d-na Smara cînd face versuri, Riria cînd scrie drame, d. Vojel cu poeziile domniei sale geniale, C. Săteanu cu neîntrecuta domniei sale prosă, și alte multe ghinionoane în care de alminterea e atît de bogată «Belgia Orientului».

Desfacerea Produselor
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 124

Recomandă următoarele produse :

VINURI ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. ȘTIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FAINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRINZA
„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGİ

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A. ALTAN

OVULE ȘI SUPOSITOARE
DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

În București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Ametelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÂNZARE LA TÔTE FARMACIILE
ȘI DROGUERILE

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„**ZEFLEMEAUA**”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„**RENDEZ-VOUS**”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci : excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.